

KRISTĪGĀ DZĪVE

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

5. Moz. 8:11-17; Fil. 2:3, 4; 1. Kor. 15:51, 52; Atkl. 22:1-5; Mat. 22:39; 1. Moz. 2:21-25.

ATMIŅAS PANTS:

„No tā mēs esam nopratuši mīlestību, ka Viņš Savu dzīvību par mums ir atdevis; tad arī mums pienākas atdot savu dzīvību par brāļiem.” (1. Jāņa 3:16)

GALVENĀ DOMA:

Ikviena var saukt sevi par kristieti. Taču ko tas nozīmē praktiski?

„Ko tas palīdz, mani brāļi, ja kāds teic, tam esot ticība, bet tam nav darbu? Vai ticība viņu var izglābt?” (Jēk. 2:14)

Bībele uzsver „veselīgo mācību”, bet šis uzsvars ir svētas dzīvošanas kontekstā (1.Tim. 1:10; Tit. 2:1-5), lai norādītu uz to, ka Bībeles mācības patiesais mērķis ir ētiska dzīve, kas atklājas pienākumos pret citiem. Patiesībā, uzmanīgi aplūkojot šos pantus vēstulē Timotejam un Titam, varam redzēt, ka tie saista veselīgo mācību ar pareizu dzīvi, it kā pareizā dzīve pati par sevi būtu veselīgā mācība!

Kristietis ir izglābts, lai lielajā cīņā starp labo un ļauno būtu par Dieva palīgu citu cilvēku glābšanai un labklājībai. Lai arī cik pierasta būtu frāze „tik ļoti pievērsties debesīm, ka aizmirst par labo virs zemes”, tā aino tieši tādu stāvokli, no kā kristietim vajadzētu izvairīties. Debesis pavisam noteikti ir mūsu īstās mājas, bet šobrīd mēs vēl esam virs zemes un mums ir jāzina, kā dzīvot, atrodoties šeit.

Šajā nedēļā mēs aplūkosim, kā mūsu dzīvē vajadzētu atklāties praktiskajai, ar dzīvi saistītajai kristietībai.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. decembrī.

NAMTURĪBA

Domājot par glābšanu, kas tiek īstenota kalpošanā citiem, mēs nevaram izvairīties no kristiešu koncepcijas par namturību. Septītās dienas adventistu enciklopēdija definē „namturību” kā „Dieva ļaužu atbildību par visu, ko Dievs viņiem ir uzticējis – dzīvību, fizisko labklājību, laiku, spējas un talantus, materiālos īpašumus, iespējas kalpot citiem un patiesības zināšanas, kā arī par to izmantošanu”.

Izlasi nākamos pantus. Pie katra pajautā sev: kā es savos īpašajos apstākļos varu parādīt dzīvē brīnišķīgos principus, ko māca šie panti? Kā šīm patiesībām vajadzētu ietekmēt manu dzīvesveidu un to, kā es iztuos pret citiem, pret Dievu un pret dāvanām, ko Viņš man ir devis?

5. Moz. 8:11-17 _____

Ps. 24:1 _____

Fil. 2:3, 4 _____

1. Jāņa 3:16 _____

Bībele māca, ka visas Dieva radības galvenais nolūks ir pagodināt Viņu. Grēks lielā mērā ir pagriezis šo patiesību citā virzienā, bet Dievs ir parādījis Savu glābjošo izturēšanos pret mums, lai mēs kopā ar visu radību atkal pagodinātu Dievu. Kristus ir atpircis mūs Dieva goda dēļ (Ef. 1:11-14). Mēs pagodinām Dievu, pilnībā atzīstot Kristu kā savas dzīves Kungu. Pilnīga Kristus kā Kunga atklāšanās mūsu dzīvē ietvers kalpošanu citiem ar savu laiku, spējām, talantiem un materiālajiem īpašumiem.

Izlasi vēlreiz šodienas Bībeles pantus! Kurš no tiem aizskar tevi visvairāk, un kāpēc? Kas motivē tevi censties dzīvot tādu dzīvi, kas ietver citu labuma meklēšanu tā, it kā tas būtu tevis paša labums? Kāpēc garīgā ziņā ir tik svarīgi dzīvot citiem? _____

DESMITAIS: NIECĪGA ALGA

„Bet priesterim, Ārona pēcnācējam, ir jābūt klāt, kad levīti saņem desmito tiesu, un levītiem jānogādā viena desmitā daļa no savas desmitās tiesas mūsu Dieva nama dārgumu krātuvēs. Tādējādi Israēla bērniem, tāpat kā Levija dēliem [...]” (Neh. 10:39, 40).

Padomā par savu dzīvi, padomā par tās īsumu, padomā par to, cik neizbēgama ir nāve (ja vien Kristus neatgriežas tavas dzīves laikā). Padomā, kā būtu, ja kaps būtu visa gals, kā daudzi domā. Tu esi šeit kā šūnu vielmaiņas spazma, kas nodzīvo savu mūžu (bieži sāpēs, grūtībās un bailēs) un tad izbeidzas. Tā vai citādi, kad visas šūnas mirst, nekas nepaliek pāri, kā tikai karkass, ar ko barojas vīrusi un baktērijas, kamēr arī tās nomirst.

Šāds liktenis būtu mums visiem universā, kas ir tik plašs, ka mūsu planēta un vēl jo vairāk mūsu personīgā dzīve tajā ir tik nenozīmīga, it kā tās nebūtu vispār, bet tas ir sāpīgs joks, ko daudzi no mums neuzskata par smieklīgu.

Pretēji šim scenārijam, pārdomā, kas mums ir dots Kristū. Pārdomā, kas mums ir piedāvāts, pateicoties Jēzum. Pārdomā, ko glābšanas plāns stāsta par mūsu vērtību un par to, kas mūsu labā ir darīts, lai mums nevajadzētu saskarties ar iepriekš aprakstīto ainu.

Kas mums ir dots Kristū? 1. Kor. 15:51, 52; Atkl. 21:4; Gal. 3:13; Ef. 1:6, 7; Atkl. 22:1-5. Ko tas nozīmē? Kā šiem apsolījumiem vajadzētu ietekmēt katru mūsu eksistences aspektu? _____

„Es runāju par desmitā sistēmu; tomēr cik nepietiekoša tā liekas manam prātam! Cik mazvērtīga! Cik veltīgi censties salīdzināt un novērtēt neizmērojamo un nenovērtējamo mīlestību un upuri ar matemātiskiem likumiem, laiku, naudu, cilvēcīgo mīlestību! Desmito daļu Kristum! Ak, kāda maza, niecīga žēlastības dāvana, kāda apkaunojoša atlīdzība ir šī daļa, salīdzinot ar tik ļoti dārgo upuri! No Golgatas krusta Kristus aicina uz beznosacījumu nodošanos.” (Elena Vaita „Liecības draudzei”, 4. sēj., 119., 120. lpp.)

Pēc visa tā, ko Kristus tavā labā ir izdarījis, vai savas ticības vingrināšanas dēļ tu vari atdot Viņam atpakaļ niecīgo daļu no tā, kas tev ir dots? _____

ATBILDĪBA PAR SAVU „ES”

Jēzus ļoti skaidri atklāj, ka „tev būs savu tuvāku milēt kā sevi pašu” (Mat. 22:39). Ļoti interesants pants, ja runājam par ideju, ka mīlestība pret sevi bieži tiek uzskatīta par visaugstāko līmeni visā, kas ir pretējs gan kristietībai, gan uzskatam par vienaldzīgu nesavtību. Ko Jēzus domāja ar šo pantu? Kā mēs to skaidrojam un kā attiecinām, atspoguļojot, kādai vajadzētu būt patiesai kristietībai? _____

Sevis mīlestība kristīgā izpratnē nav savtība, tā nav sevis nolikšana pirmajā vietā, priekšā citiem cilvēkiem un visam pārējam. Tieši pretēji, milēt sevi nozīmē, ka, saprotot savu vērtību Dieva priekšā, tu centies dzīvot pēc iespējas vislabāko dzīvi, zinot, ka šādas dzīves rezultāts nesis labumu ne tikai tev (kas ir jauki), bet arī tiem, ar ko tu nonāksi saskarē (kas ir vēl svarīgāk).

Kā tu vari sasaitīt Jēzus augstāk minēto pamācību ar šiem pantiem?

Fil. 2:5, 8 _____

2. Kor. 5:14, 15 _____

1. Kor. 10:31-33 _____

1. Pēt. 1:13-16 _____

Glābšana, ko grēcinieks iegūst Kristū, dāvā tādu vienotību ar Viņu (Gal. 2:20), ka kristietis ilgojas dzīvot dzīvi pēc Kristus padoma. Grēcinieks ilgojas, lai viņam būtu Kristus prāts, lai viņš nedzīvotu vairs pats sev, bet Viņam, ņemot vērā aicinājumu uz svētumu (kaislību, grēcīgu kultūras modes kļiedzienu un morālas nešķīstības atstāšanu). Ja tu mīli sevi, tad gribi to, kas tavai dzīvei ir vislabākais, un vislabākais tev ir dzīvot dzīvi, kas atdota Kristum, dzīvi, kas dzīvota nevis sev, bet citu labumam. Visdrošākais veids, kā garantēt sev visnožēlojamāko eksistenci, ir dzīvot tikai sev, nekad nedomājot par citu labumu.

Pakavējies vairāk pie tā, ko nozīmē milēt sevi kristīgā izpratnē. Cik viegli šāda veida mīlestībai ir pārtapt par pašiznīcinošu pievēršanos sev? Kāds ir vienīgais veids, lai pasargātu sevi no šī slazda? _____

KRISTĪGAS LAULĪBAS

Cilvēki ir sociālas būtnes. Mājās un darbā, sabiedrībā un publiskās vietās ļaudis ir iesaistīti visa veida attiecībās. Atbildīga kristieša uzvedībai vajadzētu būt redzamai visos šajos līmeņos, un Bībelē ir noderīgi principi, ar kuru palīdzību vadīt šīs attiecības.

Izpēti Bībeles pantus, lai atrastu bībelisko laulības definīciju: 1. Moz. 2:21-25, Mal. 2:14, Ef. 5:28.

Kaut ko definēt nozīmē noteikt tā nozīmi. Mūsdienās saka, ka laulību ir grūti definēt, jo laulības nozīme dažādos laikos, kultūrās un tautās ir atšķirīga. Tomēr Bībeles izpratne par laulību nav tik elastīga. Saskaņā ar Bībeli, laulība ir iestādījums, ko iecēlis Dievs un kurā divi dažāda dzimuma pieaugušie slēdz derību, lai dalītos intīmās un ilgstošās personīgās attiecībās. Bībeles laulības iezīme ir vienlīdzība starp vīrieti un sievieti, dziļas vienotības saites, kur ir kopīgi mērķi un apziņa par pastāvību, uzticamību un uzticību. Attiecības starp vīru un sievu ir jāsargā tikpat svēti kā cilvēka attiecības ar Dievu.

Protams, mēs zinām, ka laulība pat draudzē ir kļuvusi par tādu, pret ko bieži izturas vieglprātīgi. Cilvēki iedodas savienībā, ko, kā viņi paši uzskata, ir radījis Dievs, un tad, kad kļūst grūti, viņi stājas cilvēku tiesas priekšā, lai, pamatojoties uz cilvēciskiem likumiem un noteikumiem, šķirtu to, ko Dievs ir savienojis. Mēs visi zinām, ka šajā ainā kaut kas galīgi nav kārtībā, tomēr mēs kā draudze cināmies, lai atrisinātu jautājumu, ko darīt šādās situācijās.

Blakus daudzsievbai, kopdzīvei bez laulībām, laulības šķiršanai, otrreizējai laulībai un homoseksualitātei, kādus vēl izaicinājumus cilvēka seksualitātei tu vari saskatīt mūsdienu sabiedrībā? Kādu uz Bībeli balstītu padomu tu vari atrast šajos jautājumos?

Mūsdienu sabiedrībā pārpilnībā ir sastopama laulības pārkāpšana, ārļaulības sakari un pornogrāfija, un tas nebūt nav sliktākais, ko mēs tajā sastopam. Neskatoties uz to, Dievs turpina raudzīties uz cilvēces kritieniem ar līdzjūtību un maigu žēlastību. Tomēr šos trūkumus Kristus žēlastībā ir iespējams uzvarēt. Tāpēc glābšanas procesam ir jāizvirza augsti mērķi, lai sasniegtu Dieva ideālus – nevis lai kultūrā un citur meklētu attaisnojumu un atrunas grēkam.

KRISTĪGA UZVEDĪBA

Kristietim bez ģimenes ir arī citas sabiedriskās un profesionālās attiecības – te mēs skaidri varam ieraudzīt bībelisko uzskatu, ka kristieši ir pasaulē, bet ne no pasaules (Jāņa 17:14-18).

Pārdomā šīs trīs ikdienas dzīves jomas, un pārrunājiet grupā kristieša atbildības attiecībā uz dzīvesveidu un uzvedību.

1. Darba devēja/darbaņēmēja attiecības (Jēk. 5:4-6, Ef. 6:5-9). Kristīgam darba devējam vajadzētu ne tikai uzskatīt darbaņēmēju kā līdzvērtīgu Kristū, bet arī vadīties pēc principa, ka par darbu pienākas atbilstoša atlīdzība. No otras puses, kristīgiem strādniekiem vajadzētu pretoties kārdināšanai darbā būt slinkiem.

„Vecāki nevar izdarīt nevienu lielāku grēku par to, kā pieļaut, ka bērniem nav, ko darīt. Drīz vien bērni iemīl bezdarbību un izaug par negribīgiem, nespējīgiem un nederīgiem cilvēkiem. Kad tie sasniedz vecumu, kurā jau paši var sev pelnīt iztiku, un atrod darbu, viņi strādā slinki un vienmuļi, bet gaida, ka viņiem maksās tā, it kā viņi būtu uzticīgi.” (Elena Vaita „Kristus līdzības”, 345. lpp.)

2. Pilsoņa pienākumi (Rom. 13:1-7). Kristietis liek Dievu pirmajā vietā un visu rīcību un atbildību vērtē, raugoties no šīs perspektīvas. Šī iemesla dēļ kristietis, piemēram, nostājas pret jebkura veida diskrimināciju, pat ja tā ir oficiāli atļauta. Vienlaikus, „liekot pirmajā vietā uzticību Dievam, nevienam nav dotas tiesības kļūt autonomam un radīt sociālu disharmoniju un haosu. Kristieši maksā nodokļus, pilda pilsoniskos pienākumus, respektē satiksmes noteikumus un likumus attiecībā uz īpašumu, kā arī sadarbojas ar civilām autoritātēm noziegumu un vardarbības mazināšanā”. (Handbook of Seventh-day Adventist Theology (Maryland: Review and Herald® Publishing Association, 2000), 701. lpp.)

3. Sociālā atbildība (Jes. 61:1-3, Mat. 25:31-46). Pārrunājiet šo apliecinājumu iepriekš minēto pantu gaismā: „Kristietis var atsaukties aicinājumam dzīties pēc Dieva valstības, ja, mīlestības pret tuvāko motivēts, viņš dara savu darbu morālā ģimenes kopienā un ekonomiskajā, tautas un politiskajā dzīvē. [...] Tikai iesaistoties civilā darbā, lai nestu kopīgu labumu, esot uzticīgam savam sociālajam aicinājumam, ir iespējams patiesi sekot Kristus paraugam.” (H. Richard Niebuhr, Christ and Culture (HarperCollins Publishers, 1996), 97. lpp.)

Vai tavā darbā un sabiedriskajā dzīvē cilvēki var ieraudzīt tavas kristīgās vērtības? Esi godīgs pret sevi (vienalga, cik sāpīgi tas var būt!). Kurus tavas dzīves aspektus cilvēki saista ar tavu ticību? Ko tava atbilde liecina par tavu dzīvi? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Angļu valodā vari izlasīt „Ministerial Association of the General Conference of Seventh-day Adventists”, 22., 23. nod., publicēts „Seventh-day Adventists Believe”; Miroslav M. Kis, “Christian Lifestyle and Behavior,” 675.–723. lpp., publicēts Raoul Dederen (izd.) „Handbook of Seventh-day Adventist Theology”.

„Dievs ir paredzējis labdarību un augstsirdīgus darbus, lai uzturētu cilvēka bērnu sirdis maigas un līdzjūtīgas un lai nostiprinātu viņu savstarpējo ieinteresētību un mīlestību, atdarinot savu Kungu, kas mūsu dēļ tapa nabags, lai mēs caur Viņa nabadzību kļūtu bagāti. Desmitā likums dibināts uz paliekošiem pamatiem un paredzēts cilvēkam par svētību.

Labdarības sistēmu radīja, lai novērstu lielo ļaunumu – mantkārību. Kristus redzēja, ka veikalnieciskajās un darba gaitās mīlestība uz bagātību izvērtīsies par vislielāko cēloni patiesas dievbijības izskaušanai no sirds. Viņš redzēja, ka mīlestība uz naudu dziļi sastindzinās un nocietinās cilvēka dvēseli, apstādinot augstsirdības plūsmu un noslēdzot jūtas pret cietēju un apbēdināto vajadzībām.” („Liecības draudzei”, 3. sēj., 547. lpp.)

„Ja kādam ir veselība un spēks, tas ir viņa kapitāls, un viņam tas pareizi jāizlieto. Ja viņš pavada stundas bezdarbībā, nevajadzīgos apmeklējumos un sarunās, tad viņš ir kūtrs darbā, ko Dieva Vārds aizliedz. Tādiem ir jāstrādā, lai apgādātu savas ģimenes un tad sakrātu kaut ko labdarīgiem mērķiem, cik Dievs viņus ir svētījis.

Mēs neesam likti pasaulē, lai rūpētos tikai par sevi, bet no mums tiek prasīts palīdzēt lielajā pestīšanas darbā, tā atdarinot paš aizliedzīgo, uzpurīgo un lietderīgo Kristus dzīvi.” („Liecības draudzei”, 1. sēj., 325. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Laulība un tās šķiršana sagādā daudz raižu. Tas nav nekāds pārsteigums, ja ņemam vērā to, cik biežas ir šķiršanās atsevišķās valstīs. Kā mēs attiecamiem pret skaidro Bībeles mācību šajā jautājumā? Ja mēs būtu stingrāki attiecībā uz Jēzus mācību, vai tad cilvēki šķirtos mazāk? Pārrunājiet šo sarežģīto jautājumu!

2. Pakavējieties vairāk pie desmitā jautājuma. Daži uzskata, ka desmito var atdot, kam vien vēlas, nevis draudzes organizācijai, kuras locekļi viņi ir. Kādas ir vislielākās briesmas, ko rada šāda attieksme?

3. Kā draudze mēs nevaram ignorēt visas Bībeles pamācības attiecībā uz rūpēm par trūcīgajiem un vajadzībās nonākušajiem. Nevienš, kas sauc sevi par kristieti, nevar ignorēt šo uzdevumu. Vienlaikus kādās lamatās mēs varam iekrist, ja šīs rūpes kļūst par galveno fokusu vai par mūsu galamērķi, tā vietā lai kļūtu par līdzekli augstāka mērķa sasniegšanai? Pārrunājiet!